

Theo Lối Kể Của Học Nhân Tín Nguyễn Hạnh

1. Lão hòa thượng tham dự hội nghị hòa bình được tổ chức tại Đại học Griffith ở Brisbane (Úc), nên đã ở lại Học hội Tịnh tông Úc châu. Nhớ có một ngày, sau khi dùng bữa tối cùng mọi người xong, lão hòa thượng đã đi dạo trong khu vườn phía trước học hội. Ánh hoàng hôn vàng óng trải dài hết mặt đất, khắp bầu trời rộn ràng tiếng chim reo vui bay về tổ. Một đoàn người theo sau lão hòa thượng, trong tâm tràn đầy hạnh phúc và an tường đi theo bước chân của lão hòa thượng, như thể đang từng bước một tiến về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Mọi người vừa vui vẻ vừa vô cùng trân quý, mong rằng khoảng thời gian đi dạo ấy cứ mãi kéo dài như thế.

Vô tình bắt gặp một người mẹ cùng hai người con ngồi hai bên đang dùng bữa trên chiếc ghế dài. Vừa thấy lão hòa thượng đi tới, cả ba vội vàng đứng dậy, hành lễ xá chào lão hòa thượng. Lão hòa thượng khẽ đưa tay ra hiệu, nhẹ giọng nói: “Ngồi đi, ngồi đi!”, rồi tiếp tục đi về phía trước. Sau khi đi hết một vòng, lão hòa thượng quay lại nói với mọi người: “Chúng ta trở về thôi!” Mọi người đều ngạc nhiên, thầm thì: “Ơ không đi dạo nữa sao?” Nhưng rồi chợt hiểu ra: lão hòa thượng đã kết thúc buổi đi dạo sớm, hóa ra là để ba mẹ con cô kia có thể yên tâm tiếp tục dùng bữa. Lĩnh hội được tâm hành giáo hóa mọi lúc mọi nơi luôn tinh tế thấu hiểu người khác của lão hòa thượng, mọi người tức khắc chuyển từ thất vọng sang pháp hỷ.

2. Năm 2009, lão hòa thượng trở về Đài Loan. Dưới sự sắp xếp của tổng giám đốc Trần thuộc đài truyền hình vệ tinh Hoa Tạng, lão hòa thượng đã có cuộc gặp gỡ với trưởng lão Tịnh Lương (Chủ tịch danh dự Hội Phật giáo Trung Quốc), đồng thời cùng nhau dùng bữa trưa. Trước khi trưởng lão Tịnh Lương đến, lão hòa thượng đã có mặt từ sớm, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách chờ trưởng lão. Đột nhiên, tình nguyện viên đang chờ đợi ở dưới lầu báo tin rằng trưởng lão Tịnh Lương đã tới

nơi. Chỉ thấy lão hòa thượng cầm điều khiển từ xa, tắt chiếc tivi quanh năm phát sóng các bài giảng kinh của ngài suốt 24 giờ không nghỉ (thân giáo của lão hòa thượng: trước người lớn, chớ khoe tài). Đợi sau khi trưởng lão đến ngồi xong xuôi, lão hòa thượng mới ngồi ở ghế phụ, đồng thời dùng giọng điệu cực kỳ nhũn nhặn thưa: “Xin báo cáo với sư huynh về những việc Tịnh Không đã làm trong mấy chục năm qua”. Chúng tôi thể ngộ được rằng, trước mặt sư huynh, lão hòa thượng luôn đặt mình ở vị trí thật thấp, hoàn toàn giữ thái độ nhũn nhặn và cung kính. Các tình nguyện viên theo thói quen cũ đã sắp xếp lão hòa thượng ngồi ở vị trí chủ tọa trên bàn ăn. Nhưng đến giờ dùng bữa, lão hòa thượng đã khéo léo di chuyển ghế, mời trưởng lão ngồi vào vị trí chủ tọa trước, còn mình thì ngồi ở vị trí bên cạnh. Sau đó, lão hòa thượng lại lặng lẽ trao đổi bộ chén đĩa tinh mỹ vốn được chuẩn bị riêng cho mình với bộ chén đĩa bên cạnh (bộ chén đĩa có chất liệu tinh mỹ này vốn được cúng dường để lão hòa thượng chuyên dùng mỗi khi về Đài Loan. Thật ra, hôm trước cũng đã đặc biệt mua thêm một bộ chén đĩa khác cho trưởng lão Tịnh Lương, nhưng không thể tìm mua được bộ nào có mức độ tinh mỹ tương đương).

3. Tháng 10 năm 2006, lấy tiền đề là giáo dục và hòa bình, tổ chức UNESCO đã cùng phó đại biểu Thái Lan trân trọng mời Học viện Tịnh tông Úc châu đến trụ sở chính ở Paris - Pháp để triển khai “Hoạt động chào mừng ngày lễ Phật đản năm 2550” kéo dài ba ngày. Mục đích của hội nghị lần này gồm ba điều:

1. Chứng minh rằng tôn giáo có thể đoàn kết.
2. Nhân dân có thể dạy dỗ tốt được.
3. Giáo dục văn hóa truyền thống vẫn mang giá trị thực tiễn sâu sắc đối với xã hội hiện nay.

Vào buổi tối trước ngày diễn ra hội nghị, lão hòa thượng đã mở tiệc chiêu đãi đại diện chín tôn giáo lớn ở Singapore và tất cả khách mời đến tham dự. Có một họa sĩ trẻ đang sinh sống ở Paris cũng đến làm tình

nguyện viên. Khi buổi tiệc kết thúc, lão hòa thượng đang chuẩn bị rời đi, thì tình nguyện viên ấy bước đến trước mặt lão hòa thượng và nói: “Su phụ, con có thể bắt tay ngài được không?” Lão hòa thượng nhìn người ấy một cái rồi đưa tay ra. Tình nguyện viên ấy nắm lấy tay lão hòa thượng, xúc động đến mức nước mắt chảy dài hai hàng. Ngày hôm sau, họa sĩ trẻ ấy nói với tôi: “Không biết sao, hôm qua tôi giống như một đứa trẻ, cứ như đang được nắm tay của một người cha hiền từ vậy”. Anh nói rằng, đối với hành động ngày hôm qua, một mặt anh tự trách bản thân đã đường đột và vô lễ, nhưng trong lòng lại tràn đầy niềm vui sướng và cảm động.

4. Vào tháng 3 năm 2019, khi các vị đại sứ của UNESCO sang thăm Úc, học trò đã được nhìn thấy “sự tư kính” (một trong chín điều cần suy xét của người quân tử) thông qua thân giáo của lão hòa thượng.

Theo lời thỉnh cầu của các vị đại sứ, trong chuyến tham quan tại Toowoomba - Úc; hành trình cuối cùng được sắp xếp là tất cả đại sứ đến nơi ở của lão hòa thượng để giao lưu và cùng dùng bữa trưa. Thường ngày, lão hòa thượng có thói quen nghỉ trưa. Thế nhưng vào một buổi chiều nọ, vài ngày trước khi các đại sứ đến, lão hòa thượng đã không nghỉ trưa mà đích thân đến phòng tiếp khách. Có học trò lo ngại tuổi cao sẽ bị mệt nên khuyên lão hòa thượng đi nghỉ ngơi. Lão hòa thượng đáp: “Các cậu không biết nên làm thế nào đâu”. Sau đó, ngài bắt đầu chỉ dạy nên sắp xếp bàn như thế nào; bàn vuông thì thứ tự tôn ti của chỗ ngồi ra sao; ghế thì nên đặt như thế nào; các vật dụng cần bày trí ra sao. Sự thành kính của lão hòa thượng đối với các vị khách quý được thể hiện trong từng chi tiết, đây thật sự là cơ hội dạy dỗ chúng tôi.

Trong Khúc Lễ có dạy: “Phận làm con cái, ở trong nhà không chiếm chỗ tôn quý nhất, khi ngồi không ngồi chính giữa, khi đi không đi giữa đường, khi đứng không đứng giữa cửa”. Vì vậy, chỗ ngồi trong các buổi tiệc chính thức phải chú trọng về lễ nghi, cần dựa theo thứ bậc tôn ti. Nếu

sắp xếp sai vị trí thì sẽ không hợp lễ, dễ gây chê cười hoặc khiến người khác không vui.

5. Tháng 4 năm 2018, tôi đến chùa Cực Lạc ở Đà Nam để bái kiến lão hòa thượng và cùng dùng bữa với ngài. Sau bữa ăn, bác sĩ Lưu cầm một hộp “chọc ô trúng thưởng” (một loại đồ chơi rút thưởng dành cho trẻ em), ông đi đến bên cạnh lão hòa thượng và nói: “Đây là món đồ yêu thích nhất của bạn nhỏ XX, bạn nhỏ ấy muốn tặng cho sư công ngài”. Bác sĩ Lưu tiếp lời: “Sư phụ, mỗi ô đều có quà bên trong. Ngài hãy chọn một ô trước, sau đó dùng ngón tay ấn mạnh chọc thủng lớp giấy phủ phía trên, món quà trong ô đó sẽ thuộc về ngài”. Nghe xong, lão hòa thượng tùy thuận theo ý mọi người, đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng ấn lên một ô, nhưng không làm rách lớp giấy. Thấy vậy, đồng tu đứng bên cạnh lên tiếng nói: “Sư phụ, ngài ấn mạnh thêm một chút đi ạ!” Lão hòa thượng mỉm cười, hóm hỉnh nói: “Giấy còn tốt như vậy, tại sao lại phải chọc rách nó? Không chọc rách thì chẳng phải tất cả đều là của tôi sao!” Mọi người có mặt ở đó đều bật cười lớn.

6. Tháng 3 năm 2011, lão hòa thượng trở về Úc tham dự pháp hội tưởng niệm sư trưởng và thiện hộ pháp đã khuất. Rất nhiều khách quý từ khắp nơi đã nhân cơ hội này đi cùng để được thân cận lão hòa thượng. Trong thời gian diễn ra pháp hội, công việc hằng ngày của học trò là phụ trách phục vụ các khách quý dùng bữa trưa cùng lão hòa thượng. Mỗi ngày sau bữa trưa, theo nguyện vọng của các đồng tu có mặt, lão hòa thượng thường sẽ nán lại trò chuyện và khai thị Phật pháp. Thông thường, cứ đến 1 giờ 15 là hộ pháp sẽ bắt đầu nhắc nhở lão hòa thượng nghỉ ngơi, nên trở về tịnh xá. Nhưng lão hòa thượng sẽ không rời đi ngay, mà thường nói thêm một lúc, vì muốn cho mỗi chúng sanh hữu duyên đều được lợi ích; ít nhất cũng phải đến sau 1 giờ 30 ngài mới rời đi, từ trước đến nay chưa từng chủ động đứng dậy rời đi sớm. Lúc đó nhà của học trò đang sửa chữa, cần mua thiết bị nhà tắm mới. Cũng may một đồng học trẻ sẵn lòng giúp đỡ, học trò bèn phối hợp theo thời gian của cô ấy, nghe

theo quyết định của cô mà hẹn 1 giờ xuất phát đi mua thiết bị. Hôm đó trong lúc dùng bữa trưa, nghĩ đến quyết định hẹn lúc 1 giờ, trong lòng học trò rất phiền muộn và tự trách, thấy mình thật không nên như vậy, vì lão hòa thượng và khách quý thường sau 1 giờ 30 mới rời đi. Không ngờ khi đến 12 giờ 45, lão hòa thượng lại chủ động đứng dậy, nói rằng phải về rồi. Trong lòng học trò không khỏi cảm thấy kinh ngạc, ngay lúc ấy một niềm hổ thẹn, xúc động và biết ơn vô hạn trào dâng trong tâm khảm.

7. Hễ có đồng tu đem quần áo, giày dép hay chuỗi hạt v.v. đến cúng dường cho lão hòa thượng, thì ngay trong ngày hôm đó hay ngày hôm sau, lão hòa thượng sẽ mang mặc hoặc đeo những vật ấy, để người cúng dường có thể nhìn thấy.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”